

албанцитѣ (vurvolak), ромънитѣ (vŕkolak) и новогърцитѣ (βρουχλακας). Въ старосръбския номоканонъ (1262) се чете следното тълкуване: „Облаки гонещи вълкодлаци нарицають се. Да егда убо погигнетъ луна и слънце, глаголють: вълкодлаци луну^о изѣдоше или слънце. Си же вьса басни и лъжа суть“¹⁷.

Споредъ мнението на славянитѣ-езичници, душата била същество съвсемъ различно и отдѣлно отъ тѣлото, живѣе въ гърдитѣ и се проявява въ дишането. Тѣ вѣрвали въ задгробния животъ. Думитѣ *небе* и *рай* сж общи на всички славяни.

В. Славянска колонизация. Мѣстни имена

При разглеждане мѣстнитѣ имена на Балканския полуостровъ на съ ни поражава тѣхното богато разнообразие. Въ това личатъ следитѣ отъ народноститѣ, които сж преобладавали тукъ по редъ. Покрай най-стари тракоилирийски и старославянски имена, явяватъ се ромънски, албански, новогръцки и безброй славянски наименования въ пѣстри, смѣнявани форми. Презъ последнитѣ четири вѣка прибавила се и нова група турски, а понѣкога и татарски названия.

Когато славянитѣ дошли въ тия страни, тѣ запазили една частъ отъ предишнитѣ имена на планини, рѣки и градове, като ги измѣнили само споредъ звуковитѣ закони на своя езикъ, а друга частъ замѣнили съ свои еднакво звучащи названия. Така сж преправени по брѣга на Адриатическо море: Scodra въ Скадаръ, Lissus — Лѣшъ, Salona — Солинъ, Albona — Лабинъ, Nona — Нинъ, Scardona — Скрадинъ (изобщо римското *ona* по славянски е *ин*, срав. Roma — Римъ). Въ България Bononia е преименувана въ *Бѣдинъ* (срав. Colonia, по чешки *Kolin*), Ratiaria въ Арчаръ, Almus въ Ломъ, Durostorum въ Дръстъръ, Naissus въ Нишъ, Astapus въ Щипъ, Scupi въ Скопие, Sirrae въ Сѣръ, Debolia въ Дѣволъ. Nicopolis запазилъ името си. Serdica, наречена така по името на тракийското племе серди, получила название Сръдецъ, преправено отъ византийцитѣ въ Triaditza. Thessalonica се нарича Солунъ, Hadrianopolis — Одринъ, Dydimoteichos — Димотика.

Интересно е името Пловдивъ, съ което сърбитѣ и българитѣ наричатъ града Филипополъ. Безсмислено е обикновеното обяснение на тая дума съ българското „плодень“ (плодороденъ) или „пладне“ (полдень, югъ). Въ най-старитѣ паметници ние вредомъ четемъ Пловдивъ¹. Независимо единъ отъ другъ, венецианецътъ Доменико Негри (1567), новогръкътъ Георги Цукаласъ (1851) и българскиятъ историкъ Дриновъ посочили древния Плотинополъ, южно отъ Одринъ на разстояние единъ день пѣтъ. Името близко подхожда, но разстоянието е много далечно².

Отъ названията на планинитѣ запазили се най-важнитѣ Scardus (Шаръ) и Rhodope (Родопе). Въ голѣмо количество останали стари названия на рѣкитѣ, разбира се, не безъ значителни звукови измѣнения: Naro—Неретва, Drilon—Дримъ, Drinus—Дрина, Margus—Морава, Timacus—Тимокъ, Sebrus—Цибрица, Oescus—Искъръ, Utus—Витъ, Iatrus—Янтра, Strymon—Струма и т. н. По крайбрѣжията и до день днешенъ сж въ употрѣба множество неизмѣнени старогръцки мѣстни имена: Месемврия (старобълг. Несебръ), Анхиалъ, Калиполисъ и т. н. Византийцитѣ употрѣбавали до XV вѣкъ старитѣ мѣстни имена дори въ такива мѣстности, които вече напълно се пославянили, тогава когато въ устата на народа тия имена отдавна вече отстѣпили мѣсто на славянскитѣ названия.

Славянската колонизация вървѣла нагоре по рѣкитѣ до тѣхнитѣ извори. Населявали се удобнитѣ за оранъ полета и плодороднитѣ долини. Височи-